

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Г. № КС-10/т. 9. 6/4
Дата 28.04.1998

МИНИСТЕРСТВО НА
ПРАВОСЪДИЕТО И ПРАВНАТА
ЕВРОИНТЕГРАЦИЯ

11-300-5

07 APR 1998

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЪБЛГАРИЯ

КД 6/98 На Вишката на
г. Търгов

8.04.98 О СТАНОВИЩЕ

НА ВАСИЛ ГОЦЕВ - МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО И
ПРАВНАТА ЕВРОИНТЕГРАЦИЯ ПО
К.Д. N 6/1998 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 12.03.1998 г. Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на Главния прокурор на РБългария за установяване противоконституционност на чл.269, ал.2, т.3, допълнена от Наказателно-процесуалния кодекс с § 48 от Закона за изменение и допълнение на Наказателно-процесуалния кодекс /ЗИДНПК, ДВ, бр.64/1997 г./. С посоченото определение като страна по конституционно дело N 6/1998 г. е конституиран като страна министърът на правосъдието и правната евроинтеграция.

В искането на Главния прокурор на РБългария се твърди, че чл.269, ал.2, т.3 от НПК противоречи на Конституцията на РБългария /КРБ/ и на общо признатите норми на международното право.

Считаме, че искането на Главния прокурор е основателно, по следните съображения:

1. Съгласно чл.269, ал.2, т.3 от НПК след допълването му с § 48 от ЗИДНПК, съдебното заседание се отлага, ако не се яви защитникът, ако не е възможно да бъде заменен с друг, без да се

накърни правото на подсъдимия на защита, когато тя е задължителна. Действително, този текст е в противоречие с чл.30, ал.4 от КРБ, според който всеки има право на адвокатска защита от момента на задържането му или на привличането му като обвиняем. Чл.57, ал.1 от КРБ предвижда, че основните права на гражданите са неотменими. Новата редакция на текста на чл.269, ал.2, т.3 от НПК не е достатъчно ясна и дава възможност на съда да даде ход на делото, ако не се яви защитникът, когато защита не е задължително. Също така, основавайки се на този текст, съдът може да замени защитника с друг, когато защитата не е задължителна, независимо дали това ще доведе до накърняване правото на подсъдимия на защита. Недопустимо е със закон да се отнемат предвидените в КРБ основни права на гражданите, каквото е правото на защита. Действително, чл.31, ал.4 от КРБ предвижда възможност правата на обвиняемия да бъдат ограничени, но в рамките на необходимото за осъществяване на правосъдието. Този текст обаче не може да бъде основание да се отнеме правото на обвиняемия да има адвокатска защита.

В тази насока следва да се отбележат и разпоредбите на чл.121, ал.1 и ал.2 от КРБ, според които съдилищата осигуряват равенство и условия за състезателност на страните в съдебния процес, а производството по делата осигурява установяването на истината. Чл.117, ал.1 от Конституцията предвижда, че съдебната власт защитава правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата. Ако делото бъде гледано при спазване разпоредбата на чл.269, ал.2, т.3 от НПК без участието на защитник, подсъдимият ще бъде в неравноправно положение спрямо обвинението. Същевременно това би ограничило и възможностите за установяване на истината., което е залегнало като основно начало и в самия НПК - чл.12, ал.1.

2. Искането на Главния прокурор за установяване противоречие на чл.269, ал.2, т.3 от НПК след изменението му от 08.08.1997 г. С общопризнатите норми на международното право е основателно, с оглед разпоредбата на чл.5, ал.4 от КРБ, която предвижда, че ратифицираните от РБългария международни договори,

са част от вътрешното право на страната и имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

По изложените съображения, както и с оглед доводите на Главния прокурор на РБългария, считам за основателно искането за установяване противоконституционността и несъответствието с общопризнатите норми на международното право на § 48 от ЗИДНПК /ДВ, бр.64/1997 г./, с които е допълнена разпоредбата на чл.269, ал.2, т.3 от НПК.

ЮМ/СВ

МИНИСТЪР
/В.ГОЦЕВ/

